

RANSOM RIGGS

THE
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

— VÁNDORSÓLYOM —
KISASSZONY
KÜLÖNLEGES GYERMEKEINEK

hatodik története

AZ UTOLSÓ ÜRESVADÁSZ

AZ UTOLSÓ ÜRESVADÁSZ

== VÁNDORSÓLYOM ==

KISASSZONY
KÜLÖNLEGES GYERMEKEINEK

hatodik története

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:

Ransom Riggs: *The Desolations of Devil's Acre*

The Sixth Novel of Miss Peregrine's Peculiar Children

Dutton Books, an imprint of Penguin Random House LLC,

New York, NY, 2021

Fordította

GÁLVÖLGYI JUDIT

Szerkesztette

TÓTH EMESE

Tervezte

ANNA BOOTH

Képjogok:

A 295., 299., 329. oldalon a Különleges Ügyek Minisztériumának bélyegzője,

továbbá a borító © Chad Michael Studio 2018

A 33. oldalon lévő fotó: © Steve Ciarcia 2021

A 248. és a 249. oldalon lévő medve- és antilopfotó:

© EVGENY LASHCHENOV/123.RF.com

A 248. és 249. oldalon lévő kosfotó: © acceptphoto/123RF.com

Poszter a 362. oldalon: © Natalia Chernyshova/123RF.com

ISBN 978-963-544-422-9

Minden jog fenntartva

© Ransom Riggs 2021

© Kossuth Kiadó 2021

© Hungarian translation Gálvölgyi Judit 2021

Jodi Reamernek, a vadak pusztítójának.

Egy régi fénykép, egy régi barát vagy egy régi levél arra emlékeztet,
hogyan nem az vagy, aki valaha köztük élt. Nem az vagy,
aki *ezt* becsülte, *azt* választotta, *amazt* írta, mert az már nem létezik.
Anélkül, hogy észrevetted volna, nagy távolságot tettél meg;
az idegen ismerőssé vált, és az ismerős, ha nem is idegenné,
de kínossá és kényelmetlenné lett.

– Rebecca Solnit:
A távolság kékje.
Útmutató, hogyan vessz el

ELSŐ FEJEZET

Hosszú időn át csak a sötétség, a távoli mennydörgés robaja és a zuhanás szédítő érzése... Túl mindezen nincs énem, nincs nevem. Nincs emlékezetem. Halványan dereng, hogy egykor mindez megvolt, de eltűntek, és úgyszólván semmi vagyok. A fénylő világosság egyetlen fotonja, amely a semmiben kering.

Már nem tart sokáig.

Elveszítettem a lelkem, attól tartok, de nem emlékszem, hogyan. Csupán a mennydörgés lassú, recsegő robajaira emlékszem, bennük a nevem szótagjaival. Csak ez van, meg a sötétség hosszú időn át, amíg újabb hang nem csatlakozik a mennydörgéshez: szél. Eső is. Szél van és mennydörgés és eső és zuhanás.

Valami életre kel, egyszerre csupán egyetlen érzék. Felemelkedem az árokból, kimenekülök a semmiből. Egyetlen fotonom csillogó halmazzá válik.

Valami durva ér az arcomhoz. Kötelek nyikordulását hallom. Valami csapkod a szélben. Talán csónakon vagyok. Vihar dobálta hajó belsejében.

Az egyik szemem kipattan. Homályosan látok. Himbálódzó ingák sora. Túlhúzott, összevissza járó órák csikorognak, kis híján szét pattannak.

Pislogok, az ingákból akasztófán lógó hullák lesznek, forognak, himbálóznak.

El tudom fordítani a fejem. Homályos alakzatok kezdenek összeállni. Az arcom alatt durva, zöld felület. Fölöttem az ide-oda hintázó hullák vihar tépázta növényekké válnak, amelyek csikorgó fonott kosárkákban himbálóznak a szarufán. Mögöttük rovarhálós ablakszárnyak csapkodnak.

Egy tornácon fekszem. Egy tornác durva, zöld kövén.

Ismerem ezt a tornácot

Ismerem ezt a követ

Távolabb eső áztatta pázsit a pálmák soráig.

Ismerem ezt a pázsitot

Ismerem azokat a pálmákat

Mióta lehetek itt? Hány esztendeje?

az idő ismét trükközik

Mozdulni próbálok, de csak a fejem tudom fordítani. A tekintetem egy asztalkára és két összecsucskozható székre esik. Hirtelen tudom, hogy ha rá bírnám venni a testem a felállásra, olvasószemüveget találnék az asztalon. Egy félig lejátszott Monopolyt. Egy bögre gőzölgő, friss kávé.

Valaki volt itt az imént. Szavak hangzottak el. Még itt vannak a levegőben, visszhangoznak a fülemben.

– Miféle madár?

Egy fiúcska hangja. Az *én* hangom.

– Egy nagy, pipázó sólyom. – Ez a hang reszelős, akcentusa is van.

Egy öregember hangja.

– Butának tartasz – feleli a fiú.

– Soha nem tartanálak annak.

Ismét a fiú:

– De miért akarnak bántani a szörnyek?

Csikordulás, ahogy az öregember hátratulja a székét, és feláll. Hoz valamit, amit meg akar mutatni nekem. Valamiféle képeket.

milyen régen történt ez

egy perce

egy órája

Fel kell állnom, másként aggódni fog. Azt fogja hinni, rászedem, és nem szereti a trükköket. Egyszer játékból elbújtam az erdőben, és amikor nem volt képes rám találni, olyan dühös lett, hogy belevörösödött, és csúnya szavakat kiabált. Később azt állította, azért, mert megrémült, de nem árulta el, hogy mitől.

Szakad az eső. Ez a vihar haragos és eleven, már széthasogatta a szűnyoghálót, amely zászlóként csapkod a szélben.

valami baj van velem

Felkőnyökölök, de csupán ennyit bírok tenni. Fura, fekete foltot látok a kövön. Fekete vonal fogja körül a testem.

Próbálok felülni. Fekete foltok úsznak a szemem elé.

Újabb villámlás. Minden vakítóan fehér.

annyira vakító annyira közeli annyira hangos

Robbanásnak hangzott, de nem az volt; villám, amely a közelemben csapott le, olyan közel, hogy a felvillanás és a robaj szinte egyszerre történt.

Immár ülök, kalapál a szívem. Reszkető kezem a szemem előtt.

Furcsa egy kéz. Túlságosan nagy. Túl hosszúak az ujjai. Az ujjizületek között fekete szőrszálak.

hol a kisfiú nem én vagyok a kisfiú? nem szeretem a trükköket

A csuklón halványvörös vonal.

bilincselve egy tornác korlátjához vagyok bilincselve viharban

Látom az asztalt, és nincs rajta semmi.

Nincs kávésbögre. Nincs szemüveg.

nem jön vissza

De hát az lehetetlen. Ott van, odakinn, az erdő szélén. A nagyapám. Megy a magas fűben, meghajolva a szél miatt, sárga esőköpenye élénken elüt a sötétlő pálmáktól, kapucnija mélyen a szemébe húzva, hogy védje a szakadó esőtől.

mit csinál odakinn miért nem jön be

Megáll. Lenéz valamire a túlzottan hosszú fűben.

Felemelem a kezem. A nevét kiáltom.

Felegyenesedik, és csak ekkor jövök rá: teljes tévedés. Túlságosan sovány. A járása túl egyenletes ahhoz képest, hogy ízületi gyulladással csípőjű öregember.

mert nem ő az

Fut felém, a ház felé, a megtépázott, csapkodó ablaktáblák felé.

nem a vihar tette

miféle szörnyek

püpos és réműletes és rothad a bőre és feketélik a szeme és vonaglik

Talpon vagyok, amint kitarja az ajtót, és betölti a nyílást.

– Ki vagy? – kérdezi.

A hangja színtelen, de feszült. Hátra tolja a kapucniját. Középkorú, hegyes állat ápolt, vörös szakáll borítja, és napszemüveget visel a viharban.

Automatikusan válaszolok.

– Jacob – mondom, és csak miután hallom hangosan, jövök rá, hogy rosszul hangzik.

– Az ingatlan karbantartója vagyok – mondja, de tudom, hogy hazudik. – Azért jöttem, hogy bedeszáljak az ablakokat a vihar ellen.

– Kissé elkésett – mondom.

Lassan lép be, mintha könnyen bokrosodó állathoz közeledne. A szünyogháló ajtó szisszenve becsukódik. A padlón lévő égésnyomra pillant, majd hideg tekintetét rám emeli.

– Ő vagy – mondja, és ujjait végighúzza az asztalkán, amint felém tart súlyos bakancsában. – Jacob Portman.

A nevem. A tulajdon nevem. Valami felbukkan az árokból, a sötétségből. *egy szörnyűséges száj alakult ki a forgó fellegekből, a nevemet mennydörögte*

egy lány, hollófekete hajú és gyönyörű, mellettem sikolt

– Tudtommal ismerted az egyik barátomat – mondja a fickó. A mosolya méreg. – Sok neve volt, de te dr. Golanként ismerted.

a szörnyűséges felhő-száj

a fűben vonagló nő

Hirtelen nyers erővel törnek rám a képek. Hátrálok, amíg neki nem megyek az elhúzható üvegajtónak. A fickó elővesz valamit a zsebéből, közeledik. Kis, fekete doboz fémkampókkal.

– Fordulj meg – parancsol rám.

Hirtelen megértem, hogy sok forog kockán, és védekezni kell. Ezért engedelmesnek mutatkozom, felemelem a kezem, mintha megadnám magam, és amikor eléggé közel van, az arcába csapok.

Felordít, amint lerepül a szemüvege. A szeme csillogó, fehér tojás a koponyájában, és gyilkos szándék van benne. Hangos csattanással kék fény csap ki fekete dobozkája kampói közül.

Rám veti magát.

Heves lökést érzek, ahogy a sokkolóval megperzsel az ingemen át, háttal az üvegajtónak esem. De az nem törik össze.

Rajtam van. Hallom, amint a sokkoló kattanva jelzi, hogy feltöltődött. Próbálok a fickót lerázni, de gyenge vagyok. Fájdalom nyilall a vállamba, a fejembe.

És ekkor a fickó összerándul, felrikolt, majd mozdulatlaná ernyed, és azt érzem, hogy valami csorog a nyakamon.

Vérzem. (Vérzem?)

A fickó odakap valamihez, és legördül rólam. A valaminek bronznyeje van, és tizenöt centire áll ki a nyakából.

És most különös, újfajta sötétség dereng mögöttem, eleven árnyék, és elővillan belőle egy kéz, felkapja nagyapám súlyos hamutartóját, és fejbe vágja vele a fickót.

Az feljajdul, és összerogy. Egy lány lép ki az árnyékból.

A lány – az Azelőtt-beli – hosszú, fekete haja kócos és esőtől ázott, hosszú, fekete kabátja sáros. Nagy, fekete szeme rémülten fürkészi az arcom, aztán megvillan benne a felismerés. És nem emlékszem ugyan mindenre, és össze vagyok zavarodva, de tudom, hogy ami történik, az csoda: hogy életben vagyunk, és itt vagyunk, és nem a másik helyen.

istenem

olyan szörnyűségek, hogy meg sem tudom őket nevezni

A lány immár mellettem térdel a földön, átölel. Átkarolom a nyakát. Hideg a teste, és érzem, ahogy reszket, miközben öleljük egymást.

Szorít, és mondja a nevem. Újra és újra elismétli, és a Most minden egyes szóval nagyobb súlyt kap, igazabbá válik.

– Jacob, Jacob. Emlékszel rám?

A földön heverő fickó felnyög. A tornác alumíniumcsontjai felnyögnek, és a vihar, a haragos idő, amelyet mi hoztunk magunkkal a másik helyről, szintén felnyög.

És reszketni kezdek.

– Noor – mondom. – Noor. Te vagy Noor.

Egy szempillantás alatt minden beugrott. Túléltük. Elmenekültünk V. összeomló hurokjából. Floridában voltunk, nagyapám tornácának zöld műfűvén.

Sokk. Azt hiszem, még sokkos állapotban voltam.

Összebújtunk a földön, egymásba kapaszkodtunk, amíg tombolt a vihar, amíg csillapodott a testünk reszketése. A sarga esőköpenyes fickó

mozdulatlanul hevert, csak a mellkasa emelkedett és süppedt be, az is egyre kevésbé. Körülötte ragacsos tócsában állt a műfüvön a vér. A nyakából kiállt annak a fegyvernek a bronznyeje, amelyet Noor bele-döfött.

– Nagypám levélbontó kése – mondtam. – És ez volt a háza.

– Nagypád. – Arrébb húzódott, de csak annyira, hogy szemügre vehessen. – Aki Floridában élt?

Bólintottam. Mennydörgés rázta meg a falakat. Noor körülpillantott, hitetlenkedve rázta a fejét. *Ez nem lehet igaz.* Tudtam, mit érez.

– Hogyan? – kérdezte.

Az égett körvonalra mutattam.

– Ott ébredtem. Fogalmam sincs, mennyi ideig voltam kinn. De azt sem tudom, milyen nap van.

Noor dörzsölte a szemét.

– Kóvályog a fejem. Semmi nincs rendjén. – Homlokát ráncolva koncentrált.

– A régi lakásomba mentünk. Azután autóztunk... – Lassan beszélt, mint aki egy álom részleteit próbálja összerakni. – Egy hurokban voltunk... megtaláltuk V. hurokját! És menekültünk egy vihar elől. Nem, tornádó elől.

– Két tornádó volt, nem igaz?

– És megtaláltuk V.-t! Ugye? Megtaláltuk! – Megragadta és megszorította a kezem. – És azután...

A keze elernyed, elsápadt. Szétnyílt az ajka, de nem hagyta el szó. Visszatértek a rémségek, rázúdultak.

Engem is lesújtottak.

Murnau. Késsel a kezében, amint V. fölött guggol. Diadalmas feltartott keze, amint rohan a kavargó szélvihar felé.

Forróság áradt szét a mellkasomban, egy pillanatig nem kaptam levegőt. Noor a térdjei közé rejtette az arcát, ringatózni kezdett.

– Jaj, istenem – nyögte. – Jaj, istenem, jaj, istenem, jaj, istenem. – Arra gondoltam, elillan a szemem előtt, vagy lángra lobban, vagy kiszívja a szobából a fényt.

De egy pillanat múlva felkapta a fejét.

– Miért nem vagyunk halottak?

Önkéntelenül megborzongtam.

Talán azok vagyunk.

V. összeomló hurokjának össze kellett volna zúznia minket, úgy, ahogy Caul tervezte. Noor látszott az egyetlen kézzel fogható bizonyítéknak, hogy amit átélek, nem holmi purgatóriumi memórialyuk, nem egy halódó elme végső felvillanása.

Nem, űztem el a gondolatot, itt vagyunk, és élünk.

– V. valamiképpen kimenekített minket – mondtam. – Ide küldött bennünket.

– Valamilyen vészkijáraton át. Egy gombnyomással. – Noor bólogatva tördelte a kezét. – Ez az egyetlen magyarázat.

Nagyapám házába – a mestere, a főnöke házába. Nagyapám képzelte ki őt, egymás mellett dolgoztak. Ennek volt értelme. Csakhogy itt nincs hurok. Akkor hát V. hogyan csinálta?

– Ha minket kijuttatott – mondta Noor –, talán önmagát is kijuttatta. – A hangjában reménykedés volt, pengeélen egyensúlyozó. – Talán itt van. Talán még...

Nem bírta kimondani, hogy *életben van*.

– Murnau elvitte a szívét – mondtam csöndesen.

– Szív nélkül lehet élni. Egy kis ideig mindenképpen... – Legyintett. Remegett a keze.

Alig jött meg a józan esze, kezdte ismét elveszíteni.

– Gyere, gyere, meg kell néznünk – állt fel. – Ha a legcsekélyebb esély van is, muszáj...

– Várj egy percig, nem tudjuk...

Mi van odabenn, akartam mondani. *Mi vár ránk*.

De már berohant az elsötétített házba.

Fél kézzel a falnak támaszkodva feltápászkodtam. Nem téveszthettem Noort szemem elől. Arra a hamis reményre támaszkodva, hogy V. még életben van, próbálta lerázni a kétségbeesést, amely kis híján földbe dőngölte. De féltem, kétszeresen lesz lesújtva, amikor kénytelen lesz csalódní. És nem hagyhattam Noor Pradesht összeomlani.

Ha Murnau gonosz tette sikerrel járt, ha valóság, amit a viharban létrejönni láttam – Caul arca a kavargó felhőkben, fülsiketítő hangja –, ha valóban *visszajött*, akkor a prófécia legrémítőbb jóslatai kezdenek valóra válni. Ami azt jelenti, hogy hamarosan vége a különlegesek világának. Csak az ég a tudója, hogy mire képes immár Caul, miután magához vette az egyik legnagyobb hatalmú lelket a Lelkek Könyvtárából, majd annak összeomlásakor a csarnok maga alá temette, és azután feltámadt.

Újjászületett.

Én lettem a Halál, világok elpusztítója.

Bármilyen rossz volt és rossz lesz, egyet tudtam: a világnak szüksége van Noor Pradeshre. Ő a hetek egyike. Azoknak a különlegeseknek az egyike, akiknek az eljövételét megjósolták, akik felszabadítják a különlegeseket – Caultól? –, akik *lepecsételik az ajtót*. Amelyik hová vezet? A pokolba? Mindez bármilyen furán hangozott, semmivel nem volt furább, mint a látnok jövendölésének azon részei, amelyek már bekövetkeztek. Immár nem kételkedtem. A saját szememben sem.

Ez nem álom volt, sem egy haldokló elme végső képzelgése. Még biztosabb lettem ebben, amint beléptem a nappaliba. Minden úgy volt, ahogyan a barátaimmal hagytuk néhány hete: sietősen összerámolva, majd nem üres a helyiség; azok a könyvek, amelyeket apám nem dobott ki, visszarakva a polcokra, a szemét fekete nejlonszakokban. A levegő áporodott és fullasztó.

Noor mindenütt kutatta V.-t. Lerántotta a kanapéról a porfogó takarót, és alánézett. Az ablaknál csíptem el:

– Noor, várj...

Amikor a mennydörgés félbeszakított, mindketten beleremegtünk. Kinéztünk az eső verte ablakon: az udvar tele volt szeméttel. A zsákutca túloldalán a házak sötéten, bezárt spalettával álldogáltak. Halott volt a környék.

– A lidércnek bizonyára voltak barátai – mondtam. – Bármelyik pillanatban megérkezhetnek.

– Csak jöjjenek. – Noor szeme csillogott, mint a jég. – Nem megyek innen, amíg át nem kutattam minden szobát.

Bólintottam.

– Én sem.

A hálószobában nem volt senki. Az ágy alatt sem. Csacsiságnak tűnt letérdelni, mint a kicsi gyerekek, akik belesnek, nincs-e az ágy alatt a mumus, de megtettem. Egy négyzet alakú lenyomat volt a szőnyegen ott, ahol nagypapa a régi szivardobozát tartotta, amelyet a halála után találtam meg. A doboz tele volt azokkal a fényképekkel, amelyek megváltoztatták az életem. De V. nem volt ott, sem holtan, sem élve. A kamrában sem. A fürdőszobában sem, ahol Noor hiába húzta el a zuhanyfüggönyt, csak egy kiszáradt szappandarabot talált.

A vendég hálószobában sem akadt más, mint költözködéshez használható dobozok és feketéllő penész a szőnyegen. Éreztem, hogy Noor egyre elkeseredettebb. Mire a garázsba értünk, már hangosan hívogatta V.-t, és ettől kis híján megszakadt a szívem. Felkapcsoltam a villanyt.

Sok összevisszaság tárult a szemünk elé: két létra, mindkettőnek hiányzott egy-egy foka. Egy jókora, régi, betört képernyőjű televízió. Drót- és kötéltekercsek. Nagypapa munkapadja, tele szerszámokkal és famegmunkálásról szóló képes újságokkal. Magam előtt láttam kettőnk kísértetét, szorosan egymás mellett az állólámpa fényében, amint vörös fonalat feszítünk a térképbe tűzött rajzszőgek közé. A kisfiú mindvégig azt hitte, az egész játék csupán, mese.

A viharba beleremegett a garázskapu, és ez visszazökentett a jelenbe. Láttam nagypapa fegyverszekrényét, az egyetlen olyan tárgyat a garázsban, amelybe belefért egy ember. Noor mozdult előbb, előttem ért oda, és próbálta kinyitni. Az ajtók ujjnyira kinyíltak, majd megfeszült a lánca. Valaki, minden bizonnyal az apám, belakatolta a szekrényt. A nyíláson át olajozott puskacsöveket láttunk. Ezek a fegyverek megmenthették volna nagypapám életét, ha nem vittem volna el a kulcsot.

Noor meglepetten húzta vissza a fejét, majd szó nélkül megfordult, és berohant a házba. Követtem nagypapa dolgozószobájába, az egyetlen helyiségbe, amelyet nem kutattunk még át. Ahol Olive toppantott, és talált egy kongó pontot, majd felhajtottuk a szőnyeget, és találtunk egy ajtót a padlón, amely a lenti bunkerba vezetett. Erről a bunkerról V. bizonyára tudott, talán a belépéshez szükséges kódot is ismerte.

Próbáltam szólni Noornak, túlkiabálni a tomboló vihar harsogását és az ő kiáltásait – *Itt vagy? Mama, hol vagy?* –, de nem hallott, nem is látott, éppen odébb tolta Abe üres íróasztalát, és kitérta a picike fülkét.

Feladtam, és egyedül tekertem fel a nehéz szőnyeget: próbáltam visszaemlékezni, hol van a zsanéros panel a padlón, de túlságosan izgatott voltam, és nem találtam.

V. nem volt a szobában. Úgy gondoltam, V. nincs odalenn a bunkerban sem. Nem tudtam elképzelni, hogy ide menekült volna, hogy elrejtőzzön a bunkerban, és kizárjon minket. Így azután, amikor Noor kirohant a szobából, utánaszaladtam.

Szobormereven állt a nappali közepén, zihált, és nagyon koncentrált. Közelebb intett.

– Mi van, ha mindannyian együtt jöttünk át? – kérdezte halkán, és egy pontra meredt a levegőben. – És ugyanolyan messzire voltunk egymástól, mint V. tornácán. – Felemelte a kezét. – Ott. Én ott tértem magamhoz. – A sarokba mutatott, ahol nagyapa ütött-kopott kanapéja állt. Mellette egy nagyjából Noor alakú égett körvonal. – Te pedig ott. – Kimutatott a tornácra, ahol az én égett körvonalamat kezdte elborítani a lidérc vére. – Pontosan ilyen messzire voltunk egymástól V. tornácán. Te a korláthoz voltál bilincselve, én pedig itt voltam.

Hirtelen belém nyilallt.

– És V. odakinn volt a gyepen.

Egyszerre pillantottunk fel, néztünk a csapkodó szúnyoghálóra, a gazos udvarra, a magas fűre az erdőszélen, ahol a sárga esőkabátos fickó megállt, és körülnézett.

– *Ott van* – suttogtam.

Elegendtük egymást. Együtt rohantunk ki a viharba.